

Kurk ja paradüüs

Elas kord üks ühildane kurk. Tema elupaik oli hülmkapi-
alune. Kurk elas seal sellepärast, et lapsed olid kunagi tahtnud
omale kurgisõibiblu teha, aga nad olid koklema läinud, sest nad
ei muutnud otsustada kes enne teha saaks. Siis kukkus kurk maha
ja veereski hülmkapi alla.

Sealsamas hülmkapi kõrval, kapi otsas elas hamster, kellenimi
oli Tukk. Nad olid kurgiga suurteks sõpradeks saanud, just
üks minutit tagasi. Kuna kurk hülmkapi alt midagi väga ei
näinud jutustas Tukk talle, mis toimus elutoas, õues, köögis,
kastetöös ja mujalgi.

Kurk oli kunagi unes näinud kohta, mida kutsuti kurkide
paradüüks. Seal oli kõrge mida üks kurk tahta võis. Kartmist
korjamine, viiludeks lõikamine ära söömine. Imetigi tahab
ju iga kurk, et lapsed ja täiskasvanud toituvad teraviljalt. Kurk
hüüdis Tukilt kas sellist kohta on olemas. Tukk vastas, et tema küll
sellist kohta ei tea, aga hui teaks mis ta kindlasti ütleks seda.

Kurk oli võtnud järele see imetabane koht üles leida ja nad
pidanud Tuhiga aru kuidas ta välja jääseks. Kõige lihtsam
viis oli lihtsalt ühelt välja veereda, hui see lahti teha.
Päeval, hui lapsed õue lähed, tegigi kurk nõnda. Ta jättis
Tuhiga hüvasti ja hakkas minema.

Kurk veeres terve päeva huni lõpuks jõudis metsatukani.
Hui jõudis kätte õe, hakkas kurk kartma, et äkki tuleb mõni
jänis ja sööb ta ära. Nüüsi otsis kurk omale peavarju. Ta
leidis omale ühe suure koopja. Kurk läks sisse ja märkas, et
koopas on üks karu kes oigab valult. Ta hüüdis: „Miks sa oigad,
kes mille lüga tegi?“ „Mulle keegi“, vastas karu, „ainult mul on jind
käpa sees ja ma ei saa seda välja.“ Kurk aitas karu. Ta punis
järis tükk aega, aga lõpuks sai jinnu käpast välja. Haru tana

